

Proloog

Ik voel voorzichtig aan mijn gehavende gezicht. Gezwollen en pijnlijk. Mijn lichaam is beurs van de klappen en schoppen die ik heb mogen ontvangen. De pijn is verschrikkelijk. Mijn lichaam is kapot gemaakt en beschadigd. Alweer.

Gelukkig heb ik mijn geest nog. Mijn eigen gedachten waarin ik me terug kan trekken. Mijn eigen dromen die niemand van mij af kan pakken. Zelfs Omar niet. Hij kan mij nog zoveel pijn doen, maar in mijn gedachten komt hij niet. Die zijn van mij.

Mijn lichaam zal weer herstellen, maar hoe lang ga ik dit nog volhouden. Hoelang voordat mijn geest het begeeft.

Het liefste zou ik willen ontsnappen uit deze wereld.

Gevangen, opgesloten en vernederd. Doen wat er van mij gevraagd wordt. Gevraagd is een te groot woord. Doen wat mij wordt opgedragen en dat zonder een tegenwoord.

Luisteren als een hond naar zijn baasje. Al denk ik dat een hond een beter leven heeft dan dat ik hier heb. Die krijgt af en toe een aai over zijn koppie. Braaf, goed gedaan.

Ik ben een gebruiksvoorwerp waar men flink voor betaalt.

Niet aan mij, maar aan Omar.

Mijn toekomst had ik heel anders voor ogen. Na mijn studie in Groningen zou ik op zoek gaan naar een leuke baan. Ik zou een plekje voor mezelf vinden en daar gaan wonen. Iemand ontmoeten waarmee ik mijn leven zou willen delen.

Trouwen, misschien wel kinderen, maar vooral gelukkig zijn. Me geliefd voelen. Iets waar mijn ouders trots op zouden zijn geweest.

Een warm thuis creëren met veel liefde en geborgenheid. Precies zoals ik had bij mijn ouders. Dat was het beeld dat ik voor ogen had. Het is allemaal anders gelopen. Mijn ouders zijn er niet meer.

Een veilige haven na de dood van mijn ouders. Al die lieve woorden en de goede verzorging die ik bij mijn pleegouders heb mogen ontvangen. De luxe, kleding, spullen en liefde in overvloed. Veel heb ik nooit van ze gevraagd. Alleen een warm thuis en een kans op een zo normaal mogelijk leven nadat het leven dat ik kende op zijn kop kwam te staan. Een veilige haven na de dood van mijn ouders. Ik heb geluk gehad om bij deze lieve mensen terecht te komen. Ik dacht dat ik dat had gevonden. Ik had het slechter kunnen treffen, toch? Zo dacht ik erover.

Wisten mijn pleegouders hiervan? Ze hebben me hartelijk opgevangen en verzorgd als hun eigen kind. Ze hadden het beste met me voor. Althans dat gevoel hebben ze mij altijd gegeven. Of was ik slechts een investering in de toekomst. Een vooropgezet plan.

Was het een schijnwereld waarin ik heb geleefd.

Voorbereidingen op mijn latere leven. Een leven dat niet meer van mij was. Ik paste perfect in het plaatje. Een mooi, jong en naïef meisje dat niet te veel vragen zou stellen. Ik had er vertrouwen in.

Naïef was ik zeker, net als mijn pleegzus Isa. Ook zij heeft hetzelfde lot moeten ondergaan, evenals de vele andere pleegkinderen die ons voorgingen. Een veilig thuis bij mijn pleegouders.

Mijn lichaam is niet meer van mij. Het behoort iemand anders toe. Die iemand is Omar. Een knappe man, charmant, goed gekleed en een uitstraling van een gentleman. Hoe heb ik me zo kunnen vergissen? Waar was mijn intuïtie? Er was wel een stemmetje in mijn achterhoofd dat mij vertelde dat er

iets niet klopte, maar daar heb ik niet naar geluisterd. Ik heb me mee laten voeren naar dit leven zonder me te verzetten, naar dit lot. Ben ik een gebruiksvoorwerp, een speelbal, een lolletje?

Ik ben Sammy....

Ramen met tralies ervoor en de deur op slot. Wachten op de volgende klant en hopen dat ze mij als een mens kunnen zien en niet als een “exclusieve escort voor al uw wensen.”

